

deraf er umulig, og at Frygten for Følgerne deraf er uovervindelig. Det kan ikke nytte noget at prøve paa at komme frem ad den Vej.

Den anden Vej, der har været drøftet, er den at gaa til en begrænset Grundlovsændring, en Grundlovsændring, der begrænsedes til selve § 32 og gav Mulighed for en mindre Forøgelse af Folketingets Medlemstal, saaledes at det blev mellem 124 og 132. Denne Vej har været forsøgt 2 Gange af Ministeriet J. C. Christensen og en Gang af Ministeriet Neergaard, men hver Gang har det vist sig, at det førte ingenting til. Hvorledes det er gaaet, kende alle ærede Medlemmer. Forslagene ere komne op i Landstinget, og der har man saa sagt: Ja, Grundlovsændringen betyder jo en Opløsning af Landstinget, og hvordan gaar det saa med de 12 kongevalgte? Og saa har Konseilspræsidenten rejst sig og højtideligt og med andagtsfuld Mine sagt: Det kan jeg ikke sige, det skal afgøres i Statsraadet, og der er denne Sag ikke drøftet hidtil —, og Resultatet er blevet, at man i Landstinget har sagt: Saa lade vi det Forslag ligge og gøre ingenting ved det.

Er der da bedre Udsigter nu for et saadant Forslag om en begrænset Grundlovsændring? Jeg for min Del har det Indtryk, at der ikke er det. Der er foregaaet en Forandring i den Maade, hvorpaa Ministeriet staaer med Hensyn til de kongevalgte. Hvis det samme Spørgsmaal rejstes nu oppe i Landstinget, vil den nuværende Konseilspræsident, som ærede Medlemmer vide, svare, at Ministeriets Opfattelse er, at en Landstingsopløsning rammer ogsaa de 12 kongevalgte, men der er ikke nogen Sandsynlighed for, at et saadant Svar skulde gøre det lettere at komme igennem med dette Forslag oppe i Landstinget end det Svar, der tidligere har været givet. Det er da mit Indtryk, at der ikke er Mulighed for at føre en begrænset Grundlovsændring igennem. Den kan ikke føres igennem med det gode, og den kan vanskeligt føres igennem ved Strid, fordi der i et saa begrænset Krav ikke findes den Magt og Styrke, der vilde kræves i det Øjeblik, der virkelig skulde føres en Strid mellem Folketinget og Landstinget om et saadant Spørgsmaal. Hvis dette skulde ske, maatte det være om en Grundlovsændring af langt mere gennemgribende Karakter, som ikke var begrænset til dette enkelte Spørgsmaal.

Den tredie Vej, der har været Tale om, er Tanken om en midlertidig Valg-

kredsordning, som afbøder den mest aabenbare Uretfærdighed i de nu bestaaende Forhold. Denne Vej blev planlagt af Ministeriet Neergaard sidste Efteraar, og denne Vej blev forberedt af dette Ministerium gennem den Række Forespørgsler hos de forskellige Grupper her i Tinget og i Landstinget, som vil være ærede Medlemmer bekendt. Den blev derefter betraadt af Socialdemokratiet ved det Forslag, Socialdemokratiet stillede i Sommer. Jeg skal ikke gentage de Oplysninger om disse Spørgsmaal, som fornylig ere givne her i Tinget, og som jeg ventter, alle ærede Medlemmer her i Tinget ville mindes. Jeg vil blot gerne fremhæve en Ting i Sammenhæng hermed, og det er, at disse Forhandlinger, og ogsaa det af Socialdemokratiet fremsatte Forslag, vise, at den Tvivl, som paa et tidligere Punkt under Forhandlingerne spillede en meget stor Rolle, er forsvunden, nemlig Tvivlen om, hvorvidt en midlertidig Valgkredslov kan siges at være grundlovmæssig tilladelig. Det har været drøftet stærkt under de tidligere Forhandlinger, men det maa vel antages, at denne Tvivl nu er opgiven. Den maa være opgiven af det Ministerium, som i Fjor foreslog og altsaa anbefalede at gaa den midlertidige Valgkredslovgivnings Vej. Og i dette Ministerium sad jo den Gang 4 Førere for de nuværende to 11-Mands-Grupper og een Fører for „de 27“. Tvivlen maa være opgiven ogsaa af Bestyrrelsen for det daværende Venstrereformparti, hvoraf 7 ærede Medlemmer endnu sidde her i Tinget som Medlemmer af „de 27“s Gruppe. Det er da, saa vidt jeg kan se, saaledes, at den Bekymring, der paa det Punkt tidligere lagde sig i Vejen, ikke findes længere. De Radikale og Socialdemokraterne erkendte ogsaa allerede i Fjor, at denne Vej kunde anvendes. For Højres og de Frikonservatives Vedkommende har der vel været politiske Betæneligheder ved at gaa den Vej, men aldrig Bekymringer med Hensyn til, at dette skulde staa i Strid med Grundlovens Bestemmelser.

Det har da været vor Opfattelse, at det var naturligt at fremlægge for dette høje Ting et Forslag om en midlertidig Valgkredsordning. Det synes os, at den foregaaende Tids Begivenheder ligesom have foreskrevet og paabudt os denne Vej. Forhandlingerne i Fjor og Forhandlingerne i Sommer have lagt dette til Rette for os i det Øjeblik, vi tog fat paa dette Spørgsmaal. Det synes os, at der maa være god Udsigt til, at et saadant Forslag vil finde